

Список використаних джерел:

1. Онищенко Ю. І. Аналіз інвестиційної діяльності банків України [Електронний ресурс] / Ю. І. Онищенко, О. І. Генова // Гроші, фінанси і кредит. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: http://market-infr.od.ua/journals/2016/2_2016_ukr/59.pdf.
2. Статистика фінансового сектору [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Національного банку України. – Режим доступу до ресурсу: <https://bank.gov.ua/statistic/sector-financial/data-sector-financial#1ms>.
3. Норми інвестування [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Національного банку України. – Режим доступу до ресурсу: https://old.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=123467&cat_id=123218.
4. Закон України "Про банки і банківську діяльність" від 28.11.2019 [Електронний ресурс] // Верховна Рада України. – 2019. – Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14>.
5. Кльоба Л. Г. Банківська інвестиційна діяльність на ринку цінних паперів [Електронний ресурс] / Л. Г. Кльоба // Економіка та держава. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: http://www.economy.in.ua/pdf/6_2016/5.pdf.

УДК 005.93:658.152

Манич А.С., Кондратова А.Л.,

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Основні етапи формування портфеля інвестиційних проектів підприємства

Все більше підприємств середнього, а тим більше, великого бізнесу реалізують одночасно значну кількість проектів, спрямованих на досягнення поставлених стратегічних цілей. У такій ситуації необхідно використовувати портфельний підхід, тобто свідомо і прозоро формувати портфель проектів, які компанія спроможна виконати з огляду на наявні ресурси. Визначальним фактором, який суттєво впливає на склад портфеля, є фінансовий, який обумовлений як фінансовими характеристиками проектів-кандидатів на

включення в портфель, так і можливостями кредитування банками. Таким чином, в умовах розвитку сучасного бізнесу і переходу до більш ефективних методів управління завдання формування оптимального портфеля проектів розвитку підприємства з урахуванням обмежених ресурсів є актуальним.

Статистика показує, що дуже малий відсоток вітчизняних підприємств обізнані щодо існування такого підходу, тому важливим є вивчення та розробка підходів до формування портфеля інвестиційних проектів в умовах сьогодення. Мета - дослідити сутність основних етапів формування портфеля проектів.

Портфель проектів - це набір проектів, реалізація яких забезпечує досягнення стратегічних цілей підприємства. Очевидно, що відбір проектів в портфель повинен здійснюватися відповідно до одного або кількох критеріїв, методів послідовних наближень, що використовують перебір варіантів портфеля проектів. Розробка моделі складається з наступних етапів:

На першому етапі проводиться формування інвестиційного портфеля. Портфель інвестиційних проектів підприємства складається з набору проектів, які нероздільні і є обов'язковими до виконання. Кожен проект в певний період часу залучає кошти (вкладання інвестицій), а в наступні періоди часу кошти повертаються (повернення інвестицій). Методом експертної оцінки визначаються найбільш ймовірні схеми надходження коштів від здійснення інвестицій в кожен проект.

На другому етапі проводиться формування фінансового портфеля. Допускається, що існує можливість взяти кредити в будь-який момент часу, але кожен можна взяти лише один раз. До того ж, відома максимальна величина кредиту і схема обслуговування кредиту. При цьому вводиться досить штучна вимога, що в один період часу може бути використаний тільки один фінансовий кредит.

На третьому етапі здійснюється побудова моделі. Модель базується на ряді припущень:

- інвестиційні проекти та їх фінансування залежать один від одного: грошовий потік одного інвестиційного чи фінансового проекту не змінюється при паралельному здійсненні інших інвестиційних проектів;
- тривалість і час початку реалізації як інвестиційних, так і фінансових проектів можуть бути різними;
- реальні інвестиційні проекти, джерела фінансування можуть бути використані не в повному обсязі;
- в будь-якій точці планового горизонту має виконуватися умова платоспроможності, тобто виплати не повинні перевищувати надходження.

Сформований таким чином портфель складається з певної кількості проектів. Для кожного з них є різні варіанти його реалізації, які не повинні виходити за заданий інтервал часу. Причому, кожен з варіантів проекту обов'язковий до реалізації. Є кілька варіантів кредитування. З них може бути обраний, принаймні, один. При цьому з прийнятого фінансового проекту може бути взята вся сума або її частина.

Ми прийшли до висновків, що портфель проектів є основним інструментом реалізації стратегічних планів підприємства. З цієї причини розробка методів формування портфелів проектів є актуальним завданням. В роботі було розглянуто та проаналізовано три основних етапи розробки моделі формування портфеля проекту за фінансовими критеріями. Так, процес формування включає в себе формування інвестиційного портфеля, формування фінансового портфеля, побудову моделі. Також, у ході роботи було виділено параметри, за якими оцінюється залежність, або навпаки, незалежність проектів один від одного. Проте, ця тема і далі залишається актуальною та потребує додаткових досліджень.

Список використаних джерел:

1. Кендалл Д. И. Современные методы управления портфелями проектов и офисуправления проектами: Максимизация ROI / Джеральд И. Кендалл, Стивен К. Роллинз.— М: ПМСОФТ, 2004. — 576 с

2. Матвеев А.А. Модели и методы управления портфелями проектов / А.А. Матвеев, Д.А. Новиков, А.В. Цветков – М.: ПМСОФТ, 2005. – 206с

3. Robert G. Cooper. Newproblems, newsolutions: making portfolio management more effective/ Robert G. Cooper, Scott J. Edget, Elko J. Kleinschmidt. – Research-TechnologyManagement, v.43, n. 2, March/April 2010. – 29 с.

УДК: 338.242

Мацьовита С. О.,

студентка групи ФФ-305 факультету фінансів

Нечай К. О.,

студентка групи ФФ-305 факультету фінансів

Науковий керівник - Мякишевська О. М.,

к.е.н., доцент кафедри

корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Світовий досвід державного фінансового регулювання інноваційної модернізації економіки

Використання інновацій для підвищення конкурентоспроможності у боротьбі національних економік на світовому ринку може стати основним чинником для зростання та стабілізації економіки. Але це не може бути реалізовано без науково-технічного та виробничого переозброєння.

Очевидно, що для виходу української економіки з кризового стану необхідно розробити комплекс заходів, які допоможуть перетворити її на інноваційно-інвестиційну. Це обумовлює потребу в поглибленому вивченні світового досвіду впливу фінансових механізмів регулювання інноваційного розвитку. На нашу думку, запровадження досвіду розвинених країн в українське господарство дасть можливість не допустити тих помилок, що мали місце у процесі їхнього розвитку.